

In Memoriam, bij gelegenheid van de uitvaart van Zr Annie de Groot door haar zus Maria Brouwers-de Groot op don 18 augustus 2022 in kapel Wereldhuis te Boxtel.

Het begrip missie is mij bij ons thuis vroeger met de paplepel ingegeven. En ik had een zus in de missie. Dat was best interessant. Enthousiast werden de zilverkleurige afdekdoeken van de melkflessen gespaard voor de missie... alhoewel ik totaal niet snapte wat ze daarmee moesten doen!

Annie gaf al op heel jonge leeftijd aan dat ze naar de missie wilde gaan. Ze was net 18. De pastoor vond dat ze nog veel te jong was en mijn ouders natuurlijk ook, dus ze hebben dat een jaar of twee kunnen tegenhouden, maar toen ik twee en een half jaar oud was, was Annie niet meer te stuiten en vertrok ze toch echt naar het klooster, eerst naar Maarn en toen naar Esch en toen ik vier was ging ze naar Afrika, toentertijd was dat voor het leven. Dat kunnen we ons nu nauwelijks meer voorstellen.

In die tijd, dat was dus ruim 70 jaar geleden, zag de wereld er echt anders uit. We schreven brieven... en die waren 10 tot 14 dagen onderweg. Als je dus iets wilde weten had je een maand later antwoord. Had ook soms zijn voordelen. Een schorpioenenbeet of het gif van een slang... wanneer dat nieuws ons bereikte was het bij wijze van spreken alweer bijna genezen! Brieven, ik ging dus ook brieven schrijven naar een voor mij onbekende zus. Dat schreef ik ook een keer en dat heeft haar toen veel verdriet gedaan, wat uiteraard helemaal niet mijn bedoeling was.

In Afrika stortte Annie zich vol overgave op de ontwikkeling van de vrouwen in Tanzania. Menige taal en dialect heeft ze daarvoor geleerd. Urenlang lopen in de verzengende hitte naar een volgende post, maar eens schreef ze dat ze een piki piki had gekregen... een soort brommer, maar wij hielden thuis ons hart vast, want er was nogal eens wat mee, met dank aan de wegen daar.

Na pakweg 10, 15 jaar werd er besloten dat de missionarissen elke 10 jaar op vakantie mochten naar het vaderland, te beginnen bij hen die het langste weg waren geweest. Annie moest dus nog even wachten, maar ik denk dat het 1966 was toen dit voor haar ook aan de orde kwam. Vol verwachting gingen wij naar Schiphol. Annie verwachtte waarschijnlijk nog zo'n klein meisje... want ze herkende mij totaal niet.

Onderweg keek ze haar ogen uit naar het verkeer, waar moeten al die mensen toch heen, vroeg ze. Het liefst was ze gelijk weer omgekeerd naar Tanzania, daar had ze haar hart aan verloren. Bijna 40 jaar is ze daar geweest en toen ze niet meer terug mocht vanwege haar gezondheid was dat voor haar een flinke harde dobber. Maar zoals Annie dan zei: ik leg het maar in de handen van de Heer. Zoals ze dat met alles deed, ze had een rotsvast geloof en vertrouwen in de Heer en zeker ook in Moeder Maria.

Voordat ze definitief naar Nuland verhuisde heeft ze een hele poos in Esch gewoond. Het was duidelijk dat ook de zusters zich aanpasten aan andere tijden. Als wij nu op bezoek kwamen dan mochten we ook komen in het kloostergedeelte, dus waar de zusters zelf huisden, dat was vroeger ondenkbaar.... We hebben toen nooit samen kunnen eten b.v. Ja, Esch was heel gastvrij geworden. Menigmaal gingen wij met de kinderen naar de zondagsmis hier en bleven er dan koffiedrinken, samen met de zusters, dat was echt gezellig.

Op vakantie gaan, dat was voor Annie bij iemand gaan logeren. Vaak was dat bij ons. Ik moest dan zorgen voor een stapel naaiwerk, want met de handen stil over elkaar zitten, dat was er niet bij. Ik denk ook dat er een stukje dienstbaarheid bij zat.

De laatste jaren zijn niet zo fijn geweest. Wat begon met een beetje vergeetachtigheid groeide uit tot een niets meer weten. Ook ons herkende ze niet meer, dat niet alleen, er stond ook wel eens angst in haar ogen en dát was wel heel verdrietig.

We hebben dan ook al vaak “afscheid” van haar genomen.

De taaiheid die ze ongetwijfeld in Tanzania heeft ontwikkeld, liet ze ook nog eens in haar laatste dagen zien. Maar uiteindelijk is ze rustig heengegaan.

Tenslotte wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om mijn diepe respect uit te spreken voor de zorg op de afdeling zuster Longina. Echt, Annie had het niet beter kunnen treffen. Ik wil jullie allemaal, de zorg en de vrijwilligers, zeer bedanken voor alles wat jullie voor haar hebben gedaan en betekend. Niet te vergeten ook de waak-vrijwilligers die de laatste tijd de nacht bij haar doorbrachten, echt bijzonder en geruststellend.

Het is gevaarlijk om namen te noemen maar ik wil bij dezen wel nadrukkelijk Thea bedanken... dank voor al je aandacht en zorg vanuit de Congregatie. Je was ook voor mij een steun en toeverlaat. Het was fijn om jullie te hebben leren kennen.

Dankuwel.